

Monológok, bilógok, trilógok

HoldonGolf Projekt / RS9 Színház:
Monológok, bilógok, trilógok

Pál Zsófia
2017. december 18.

Az egyszemélyes estek iránti vonzalmam egyszerűen megindokolható: különleges próbatételnek tartom, amikor a színművész egyedül, egy intim térben adhatja elő tehetsége legjavát egy monodrámá keretein belül. Monodrámá – ami voltaképpen egy nagyobb lélegzetvételi monológ, egy történet, egy szélsőségesebb természetű emberi sors. Mindazonáltal erősnek, hatásosnak és mélynek kell lennie: a színésznek fel kell hoznia a mélyből valamit, amit aztán tehetségéből fakadóan értően és átélhetően közöl közönségével.

Cortés Sebastián rendezésében ugyan nem egy művész áll színpadra, hanem rögtön három, de alapelveiben hasonló irányvonalak mentén építkezik. Az előadás kezdetén egyszemélyes történetek bomlanak ki szemeink előtt, kisebb „monodrámák”, színészeink később azonban „egymásba karolnak”, kétszemélyes, majd végül háromszemélyes jeleneteket is megjelenítenek. Az előadás hatóerejét valójában ezeknek a történetnek az eredetisége és hatásfoka adja meg: ha a válogatás (Jean-Michel Ribes) jó, és elnyeri tetszésünket, könnyen ragad magával az előadás hangulata és elbeszélésének stílusa.

Fotó: Toldy Miklós/ Fotóspróba

A darab elsősorban a humorérzéke szintjén gondolkodtat el. Első felében ugyanis könnyedebb poénrendszert prezentál, amely különös helyzetkomikuma ellenére sem tudott nevetésre készíteni. Ezt jelen esetben a színészi előadásra vezetem vissza, hiszen első, szakítást elmesélő

monológjában, s később sem győzött meg **Bach Zsófia** játéka. Sok esetben túlfűtött harsány eszközökkel dolgozik, amely főleg egy kis térben eredményezi azt, hogy sokkal inkább jelenlété. Egy ilyen zsánerű előadásban meg merem kockáztatni, hogy hatásosabbá válhat a színész kezében az árnyaltság eszköze.

Fotó: Toldy Miklós/ Fotóspróba

Cortés rendezésének sokkal jobban áll az a szellemes, már-már örkényi hangulatú és mélységű történetábrázolás, humor, amellyel mélyebb rétegeket fejt fel egy-egy történetből. Ennek kétségkívül az előadást záró „két csónakos” jelenete a csúcspontja, akik a tengeren együtt sodródva próbálnak egyensúlyt tartani, nem csupán fizikai értelemben, de lelkiileg is. Úgy vélem, ebben brillíroznak leginkább másik két főszereplőnk, **Makray Gábor** és **Kathy Zsolt** is. Kiváló ellenpontjai egymásnak, amely színésziileg azért dicséretreméltó, mert két pillanat alatt minden erőfeszítés nélkül tudnak helyet cserélni ebben a partneri felállásban.

Fotó: Toldy Miklós/ Fotóspróba

Ebben az előadásban inkább az elgondolkodtatás, semmint a nevettetés szándéka fogott meg. Ez az oldal viszont kiválóan érvényesül, főleg azért, mert nagyobb interaktivitás nélkül kezeli partnerként az előadás nézőjét. Ez egy hasonlóan kicsi térben, a színpadon jelen levő kellékek tengerében, és a színészek teljesítménytől független alázata, nyitottsága mellett valamilyen szinten elkerülhetetlen. Ám a szándék, hogy meséljen valamit az életről a monológokon, trilógokon és bilógokon keresztül, érezhetően jelen van, ez pedig olyan erős, hogy az előadás nemcsak alkotói számára, de nekünk is fontossá válik. Annyira legalábbis biztosan, hogy egy írás erejéig ismét elgondolkozzunk a céljáról, s ránk gyakorolt hatásáról.

Szereplők

Bach Zsófia
Kathy Zsolt
Makray Gábor

Alkotók

Produkciós menedzser: Babus Dóra, Kovács Brigitta
Fordította: Gulyás Adrienn

Rendező: Cortés Sebastián